Невільник, вперше я радію цій неволі:
Про тебе думаю — не криє думки мла;
Дивлюсь, і жодна тінь не тьмить мені чола;
Люблю тебе, проте не мучать серця болі.

Не раз за щастя мав я пустощі сваволі,
Уява молода не раз мене пекла,
Краса, що зрадою наповнена була,-
І що ж! Я проклинав дари солодкі долі.

Зустрів і вроду я високу, неземну,
Як плакав, як палав, яка була тривога!
Хто зна, коли тепер про неї й спом'яну.

З тобою тільки в рай веде мене дорога!
Як богом послану, люблю тебе одну,
Хвала тобі, що ти мені відкрила бога!

Переклад М. Рильського